

H e t M o s t e r d z a a d

O s h o

Toespraken naar gezegden van Jezus uit het Thomas Evangelie

Resumé van de twaalfde uitspraak

Jezus zei tot zijn discipelen:

“Vergelijk me ergens mee en zeg mij, op wie ik gelijk.”

Simon Peter zei tot hem:

“U bent als een rechtvaardige engel.”

Mattheus zei tot hem:

“U bent gelijk een wijs en verstandig man.”

Thomas zei tot hem:

“Meester, mijn mond is niet in staat uit te drukken op wie U gelijkt.”

Jezus zei:

*“Ik ben je meester niet, want je hebt gedronken,
je bent dronken van de wellende bron
die ik te boven ga.”*

En hij nam hem mee, en trok zich terug, hij sprak drie woorden tot hem.

Toen Thomas terugkwam bij zijn metgezellen, vroegen zij hem:

“Wat zei Jezus tegen je?”

Thomas zei tot hen:

*“Als ik je een van de woorden vertel, die hij tot me gesproken heeft,
zul je me stenigen; en er zal vuur uit de stenen spatten en dat zal je verbranden.”*

Altijd als er een mens opstaat als Jezus of Boeddha probeer je hem op de een of andere manier te ontvluchten – omdat hij voor je is als de dood. Natuurlijk praat je je vlucht goed, je bedenkt goede redenen voor je vlucht. Je voert in je geest aan: ‘Die man is Christus niet, hij is niet verlicht.’ Je vindt fouten in hem, zodat je je gerustgesteld voelt. Je zult hem vermijden. Het is gevaarlijk hem te ontmoeten omdat hij door je heen kan zien; je wordt doorzichtig voor hem. Voor hem word je teruggebracht tot je waarheid. En daarom kunnen alleen de heel moedigen iemand als Jezus naderen. Het houdt in dat je klaar bent om in de afgrond te springen, dat je gereed bent om jezelf te verliezen.

Slechts heel weinigen willen Jezus volgen. Zij die op de vlucht slaan lopen hem mis, en ze lopen de betekenis van hun eigen leven mis. Want heel diep in je probeer je je eigen waarheid te ontvluchten als je Jezus probeert te ontvluchten. Hij is niets anders dan *je toekomst* – jij bent het zaad, hij is de boom; hij staat in bloei, hij is jouw toekomst, hij is jouw mogelijkheid. Als je hem ontvlucht, ontvlucht je je eigen uiteindelijke mogelijkheid.

Maar het is niet zeker dat zij die Jezus dicht naderen hem ontmoeten alleen maar door hem te naderen. Zij die vluchten, zijn gevluht – en daarmee is het uit. Maar zij die hem naderen, dicht bij hem leven, kunnen hem toch ontwijken, want ze kunnen dichtbij hem zijn om *de verkeerde redenen*.

Verdiep je in de redenen waarom je zoekt; waarom ga je naar een meester? Wat is je werkelijke motief? Zoek je *de waarheid*? Het komt maar zelden voor dat een mens de waarheid zoekt. Misschien zoek je *geluk*, maar geen waarheid. Geluk ontstaat als je de waarheid hebt gevonden. Maar als je geluk zoekt kun je de waarheid niet verwerven, want geluk is een bijproduct; je kunt het niet rechtstreeks verwerven, dat is onmogelijk – geluk verkrijgt je via de waarheid. Als je de waarheid bereikt, komt het geluk *vanzelf*. Maar als je het geluk *zoekt*, dan

word je niet gelukkig en loop je de waarheid mis.

Je bent enkele ogenblikken gelukkig – het is moeilijk iemand te vinden die nooit, al is het maar een paar minuten, gelukkig is geweest – want als je nooit eventjes gelukkig bent geweest, als je het geluk nooit hebt geproefd, dan kun je het niet zoeken. Hoe zou je het geluk kunnen zoeken als je het nooit geproefd had, hoe kan het dan je doel zijn? Je *hebt* het geproefd. Het was er een moment, een glimp – en dan weer duisternis; een glimp, en dan weer pijn. Je hebt het geproefd, maar je bent er niet in binnengegaan. Hoe gaat dat? Probeer er in binnen te gaan.

Nooit als je je gelukkig voelde, had je het gezocht. Dat is de grondslag van geluk; je voelde je gelukkig toen je op zoek was naar iets anders. Steeds als je gelukkig bent, is het belangrijkste dat je je herinnert dat je op zoek was naar iets anders, niet naar geluk. Als je naar geluk zoekt, ontgaat het je voor altijd en immer. Het tweede waar je aan moet denken is: als je het zoekt, hoe kun je dan jezelf verliezen? De zoeker kan zichzelf nooit verliezen; het ego blijft, je blijft een verwijzingspunt. Als het geluk er is, ben jij er niet. Denk eens terug aan ogenblikken van geluk: *je was er niet*. Het kan ontstaan zijn door een diepe liefde, of door een ontdekking, of het ontstond toen je gewoon aan het kaartspelen was – maar je raakte zo verdiept – plotseling die opwelling. *Alles* kan het in het leven roepen, maar een rechtstreeks zoeken is gevaarlijk want dan loop je het mis.

Als je naar een meester komt op zoek naar geluk, dan blijf je fysiek gesloten; spiritueel is er een grote afstand. Je bent niet in staat die man te kennen, Jezus of Boeddha. Je ogen zijn vol van verkeerde doelen.

En er zijn nog lagere doelen. Je kunt je in de nabijheid van een meester bevinden om macht te verwerven, je kunt bij hem zijn om een meer egoïstische staat te bereiken. Of je zoekt naar gezondheid. Hoe lager het doel is, hoe meer je zal ontgaan, want hoe lager je doel is, hoe dieper de vallei is waarin je je bevindt – en Jezus leeft op de top van de berg.

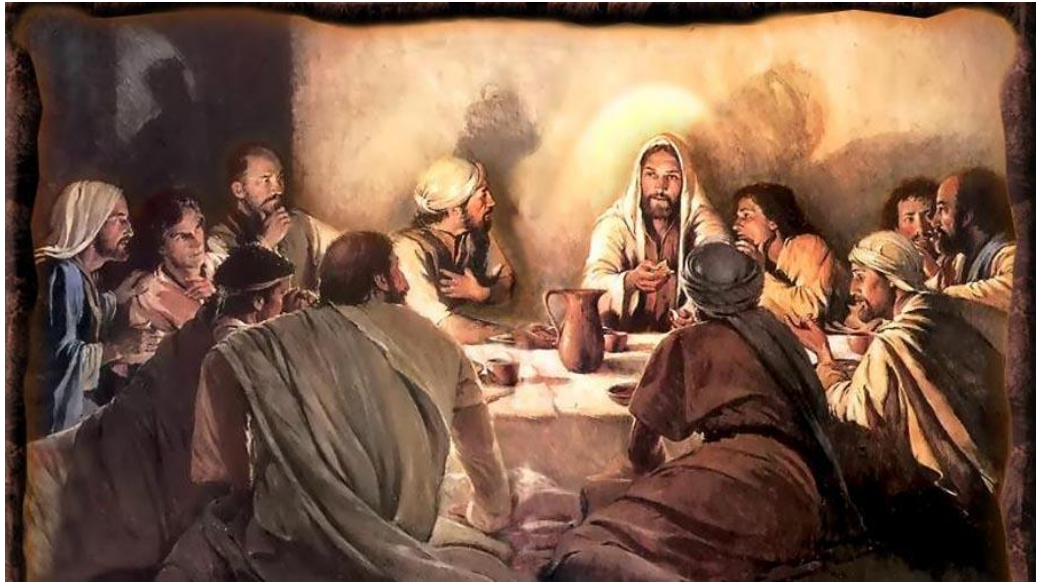
De goede reden is *de waarheid*. Alleen als je een waarheidszoeker bent, kun je Jezus, Boeddha, Zarathoestra naderen: anders kom je nooit nabij.

Bekijk nu deze uitspraak van Jezus:

‘Jezus zei tot zijn discipelen: “Vergelijk me ergens mee en zeg mij op wie ik gelijk.”’

Waarom stelde Jezus deze vraag? Weet hij niet wie hij is? Wil hij er via zijn discipelen achter komen wie hij is? Waarom wil hij via zijn discipelen te weten komen wie hij is? Omdat wat ze zeggen, zal onthullen waarom ze zich in de buurt van Jezus bevinden. Je schept het beeld

van je meester in overeenstemming met je verlangens. Jezus vraagt het om te weten wat zijn discipelen projecteren. Als je iets projecteert zal hij je ontglippen, want als je een Jezus of Boeddha wilt kennen, heb je niet-projecterende ogen nodig. Je moet niets projecteren, je moet alleen maar naar het feit kijken. Jezus is *een feit*, het meest vitale feit dat mogelijk is in de wereld. Kijk rechtstreeks naar hem. Breng je verlangens er niet tussen; maak van Jezus geen beeldscherm. Want dan zie je wel, maar je ziet alleen de weerspiegeling van je eigen verlangens.

‘Simon Peter zei tot hem: “U bent als een rechtvaardige engel.”’

Hij moet een moralist, een puritein zijn geweest. Hij moet zich schuldig hebben gevoeld door zijn immoraliteit, want wat je van anderen zegt vertelt *nooit* iets van die ander, alleen iets van jou. Wat je ook beoordeelt, het is nooit een oordeel over anderen, het is een oordeel over jou.

Simon Peter zei: “U bent als een rechtvaardige engel.”

Hij zegt twee dingen, in de eerste plaats: ‘rechtvaardig’ – hij moet altijd angst hebben gevoeld voor de zonde, hij moet bang geweest zijn immoreel te zijn. En dan projecteert hij het tegendeel op Jezus – daarom is hij bij Jezus.

Bedenk één ding: tegendelen trekken elkaar aan. Als man word je aangetrokken door een vrouw – en dat is de moeilijkheid. Ze is aantrekkelijk omdat ze het tegendeel is. Maar leven met een vrouw zal moeilijk zijn, juist omdat ze het tegendeel is. Haar logica is totaal anders dan die van jou. Een man kan een vrouw nooit begrijpen; een man denkt als een man, en een vrouw denkt als een vrouw; ze leven in verschillende dimensies. Een vrouw is intuïtiever; ze is niet logisch, ze trekt voorbarige conclusies – en meestal heeft ze gelijk.

Moella Nasroedin was eens in een rechtszaak verwickeld. Hij keek naar binnen in het gerechtshof; twaalf vrouwelijke juryleden. En hij zei tegen de rechter: ‘Ik beken. Want thuis kan ik nog niet één vrouw bedriegen, dus twaalf in de jury – nee, dat is onmogelijk. Ik heb die zonde begaan, straf me maar.’

Een vrouw kan een man nooit begrijpen. Ook daarom trekken ze elkaar aan. Maar leven met iemand die je niet begrijpt, kan niet anders dan moeilijkheden scheppen, en dan wordt er gevochten. Overal waar liefde een rol speelt, wordt voortdurend gevochten, ieder moment is een gevecht.

Simon Peter zei tegen Jezus: “U bent gelijk een rechtvaardige engel.” Hij werd aangetrokken door Jezus omdat Jezus op een engel leek: zuiver, onschuldig, hij had nooit een enkele zonde begaan. Daarom houden de christenen vol dat hij werd geboren uit een maagdelijke moeder, wat absurd is. Waarom houden zij vol dat hij uit een maagdelijke moeder geboren werd? Omdat seks immoreel lijkt. En als je uit iets immoreels geboren bent, hoe kun je dan absoluut moreel worden? Vandaar het vasthouden aan de maagdelijke geboorte van Jezus.

Engelen zijn het symbool voor absolute volmaaktheid, zuiverheid en onschuld. Dit zegt iets van Simon Peter en Simon Peter werd de rots waarop de hele christelijke kerk rust, hij werd de basis. Vandaar dat de christelijke kerk zich voortdurend bezighoudt met wat moreel en wat immoreel is. De hele kerk is een zedenleer geworden, geen religie. En die Simon Peter vormt daarvan de grondslag; hij schiep de schuld, want als je al te zeer in beslag genomen wordt door wat goed en wat kwaad is, word je schuldig. En het leven kent geen van beide.

Het leven is absoluut amoreel. Het is noch moreel, noch immoreel, het is amoreel.

De mens heeft de moraal geschapen. God lijkt amoreel. Het hele bestaan is amoreel. Amoreel betekent geen van beide – of alle twee. Maar als je naar Jezus gaat met een moralistische houding, loop je hem mis. De heilige Simon, deze Simon Peter, liep Jezus volkomen mis. Hij zocht een moreel mens; hij zocht een heilige, geen wijze.

En het verschil tussen een heilige en een wijze is, dat de wijze even amoreel is als het leven, hij wordt één met het leven, hij denkt niet in tegengestelden; een heilige heeft het goede gekozen en het slechte afgewezen, hij leeft maar half, hij leeft niet het volle leven. Een heilige is niet werkelijk religieus, omdat een religieus mens het leven accepteert zoals het is.

Hij verloochent niets, want iedere verloochening is een verloochening van God. Dan probeer je te bewijzen dat je beter bent dan God. God scheidt de seks – wie zou deze anders scheppen? En jij verloochent deze; dan word je een heilige, maar je heiligheid is alleen moreel, ze kan niet religieus zijn.

Simon Peter is een symbool. Hij zei: “U bent een rechtvaardige engel gelijk.” Hij zegt: “Ik ben tot u gekomen omdat u zuiver bent; geboren uit een maagdelijke moeder, omdat u nooit getrouwd bent, nooit van het leven genoten hebt, nooit geleefd hebt. U bent zuiver, dus zie ik u als een engel.”

Mattheus zei: “U bent gelijk een wijs en verstandig man.”

Mattheus zoekt geen moraal. Mattheus is op zoek naar kennis – wetenschappelijke kennis. En Jezus lijkt op een man met verstand, hij denkt dat deze man hem wat sleutels kan verschaffen tot de mysteriën van het leven: ‘Deze man kent enkele sleutels. Hij weet, ik kan inlichtingen van hem verkrijgen.’ Mattheus zoekt kennis. Hij is een pundit, een geleerde; hij is op zoek naar principes, theorieën, systemen, filosofieën. Als je zo ingesteld naar Jezus gaat, ontglipt hij je, want Jezus is geen man van kennis – hij is een man van *zijn*. En wat is nu het verschil?

Kennis is oppervlakkig, geleend, dood. Deze man *leeft*, leeft totaal. Deze man heeft niets van wie dan ook geleend – hij is gekomen om zichzelf te realiseren. Hij kan zijn wezen met jou delen en je bent een dwaas als je niets anders dan woorden van hem meeneemt.

Mattheus is de basistheologie voor de christenen. En dan raakt de hele kerk in twee dingen verstrikt – daarom noem ik deze twee: Peter werd de grondslag van de kerkelijke *moraliteit*, anti-sex, en hij vormt die basis nog altijd; en Mattheus werd de fundering van de *theologie*, en dat is hij nog altijd. Het christendom houdt zich met twee dingen bezig, helemaal niet met Christus: met de moraal – met wat goed en wat kwaad is; en met theologie, theorieën over God.

Het zoeken naar kennis vormt een barrière. Je moet Jezus niet om kennis vragen. Je moet hem vragen om *zijn*. Maar het verzamelen van kennis is gemakkelijk, omdat je jezelf daarvoor niet behoeft te transformeren. Je hoeft slechts naar de woorden te luisteren. Maar als je vraagt om *zijn*, dan moet je zwijgen, dan moet je in diepe meditatie zijn, dan moet je niets anders worden dan een zwijgende aanwezigheid. Dan alleen kan Jezus zijn zijn in jou gieten.

Jezus is geen wijs man. Hij is de wijsheid zelf, maar geen wijs man – want je kunt wijs zijn zonder verlicht te worden. Er zijn verschillende wijze mannen: Confucius was een wijs man, maar niet verlicht; Manu is een wijs man, maar niet verlicht – Boeddha is verlicht, Lao Tse is verlicht. Hun wijsheid komt uit een totaal

andere bron. Ze hebben het centrum zelf van het leven bereikt, zij wisten. Hun kennis is niet afkomstig van intellect, hun kennis komt uit zijn. Daarom noem ik Jezus een man van zijn, geen man van kennis. Thomas is de derde die een verslag heeft gemaakt van zijn uitspraken, hij is de discipel die het dichtst bij Jezus staat. Maar wat hij zegt is niet opgenomen in de bijbel, want Jezus en de discipelen die hem het naast staan moeten worden uitgesloten – ze zijn gevaarlijk.

‘Thomas zei tot hem: “Meester, mijn mond is niet in staat uit te drukken op wie u gelijk.”’

‘Het is onmogelijk om het te zeggen. U bent zoveel dingen, en zoveel is u – u bent zo overstelpend, u bent zo multi-dimensionaal, mijn mond is niet in staat dat uit te drukken. Ik ben niet in staat ook maar iets te zeggen, woorden schieten te kort. Woorden zijn zeer beperkt, u bent oneindig.’

Een soortgelijk verhaal wordt er verteld over Bodhidharma. Hij leefde negen jaar lang in China. Hij onderwees mensen, velen mediteerden, velen naderden steeds meer, en toen hij vertrok vroeg hij vier leerlingen iets te zeggen over *dharma*, over de waarheid. De eerste drie waren precies als deze drie: Simon Peter, een man van goede zeden; dan Mattheus, de man die kennis zoekt; en dan Thomas die zei: ‘Ik kan niets zeggen.’

Maar Bodhidharma had meer geluk dan Jezus, want er was een vierde die inderdaad zweeg. Hij zei zelfs niet: ‘Ik kan het niet zeggen.’ Want als je zegt: ‘Ik kan het niet zeggen’ heb je al iets gezegd. Dat moet je goed begrijpen: voor de vierde bleef het onmogelijk. Zichzelf en anderen veroordelend, keek hij bedroefd naar de grond, en Bodhidharma zei: “De een heeft mijn beenderen, een ander mijn vlees, een derde mijn bloed – en jij bent mijn merg zelf.” Deze vierde kwam het dichtste bij, hij werd het merg. Jezus had niet zoveel geluk. Daar zijn verschillende redenen voor: het klimaat was niet zo goed, de omstandigheden waren totaal verschillend. Lao Tse bewerkte de grond waarin het zaad van Boeddha prachtig kon ontkiemen. De joodse cultuur kende zijn profeten, maar geen wijzen als Lao Tse en Chuans Tzu.

Er waren mensen als Simon Peter, omdat niets bestaat zonder oorzaak, omdat niets bestaat dan op grond van een lange traditie. Iemand als Simon Peter is niet zomaar een toeval, hij is het resultaat van een lange geschiedenis. Mozes is de eerste oorzaak, de wortel waaruit Simon Peter voortkwam; de tien geboden, de morele houding ten opzichte van de wereld, ten opzichte van het leven. Maar er was niemand als Lao Tse, die zei: “Alle onderscheid is onwaar; op het moment dat je zegt: ‘Dit is goed en dat is slecht’ heb je het leven verdeeld en gedood”, iemand die gekozen had voor het geheel, niet voor de verdeling. Bodhidharma had geluk, en daarom had hij vier discipelen en geen drie.

Daarom zweeg Boeddha *absoluut*. Hij wou zelfs niet zeggen: ‘Je kunt niets over God zeggen.’ Als je hem vragen stelde over God, luisterde hij niet – deed alsof je die vraag niet gesteld had – hij liet het onderwerp eenvoudig rusten, hij praatte over iets anders.

Een van de scherpste logici van deze eeuw, Wittgenstein, heeft een prachtige zin geschreven. In zijn boek *Tractatus Logico Philosophicus* staan vele prachtige dingen. En dit is het beste, hij zegt: “Er zou niets gezegd moeten worden, over iets waarover niets kan worden gezegd. Als je ergens niets over kunt zeggen, zou je moeten zwijgen.”

Thomas kwam er het dichtste bij, maar er bleef afstand. Hij probeerde nog om uit te drukken wat niet uit te drukken valt.

Thomas zei tot hem: “Meester, mijn mond is niet in staat uit te drukken wie u bent gelijk.”

Jezus zei: “Ik ben je meester niet, want niemand begrijpt mij, hoe zou ik dan je meester kunnen zijn.”

Tot alle drie zei hij: "Ik ben je meester niet." Thomas is de beste, maar er blijft een barrière bestaan; hij gelooft nog altijd in woorden, omdat hij probeert uit te drukken wat zich niet laat uitdrukken.

"Ik ben je meester niet, want je hebt gedronken, je bent dronken van de wellende bron die ik te boven ga."

Hij spreekt hier een zeer diepe waarheid. Hij zegt: "Jullie praten alle drie over het verstand, de wellende bron die ik te boven ga."

Er zijn nog fortuinlijker meesters geweest. Een van hen was Rinzai. Hij stelde diezelfde vraag, want heus, het verhaal speelt zich steeds opnieuw af: Boeddha met zijn discipelen, Jezus met zijn discipelen, Bodhidharma met zijn discipelen. Dat kan niet anders, omdat de verhouding dezelfde is. Wat deed de voornaamste discipel van Rinzai toen hem gevraagd werd: 'Zeg me iets over de waarheid.' Weet je het? Je kunt het je zelfs niet voorstellen. Hij gaf de meester een klap. En de meester lachte en zei: "Goed, dat was goed, want hoe kun je antwoorden als de vraag zelf verkeerd is? Als een discipel zijn meester kan slaan, dan is hij zelf een meester geworden. Ga nu en onderricht anderen."

Het verstand is de bron van alle dwaasheid – er zijn graden, maar iedereen met verstand is een equivalent voor dwaasheid. Kom niet met je verstand bij een meester. Je komt hem niet nader. Je zult *satsang* niet bereiken; je zult vervuld zijn van je verstand, je zult dronken zijn van je verstand. Binnen in je zal je verstand maar steeds in de rondte draaien en een muur optrekken en Jezus kan niet in je binnendringen.

En, 'hij nam Thomas mee' omdat die het dichtst bij hem was, de beste, 'hij trok zich terug in de eenzaamheid en hij sprak drie woorden tot hem.'

'Toen Thomas terug kwam bij zijn metgezellen vroegen zij hem: "Wat zei Jezus tegen je?"'

De metgezellen zijn nog altijd geïnteresseerd in wat Jezus zegt, niet in wat hij is. Ze zijn nog altijd geïnteresseerd in kennis, woorden, niet in zijn.

'Thomas zei tot hen: "Als ik je een van de woorden vertel die hij tot me gesproken heeft, zul je me stenigen en er zal vuur uit de stenen spatten en dat zal je verbranden."

De drie woorden staan nergens vermeld. Thomas heeft de andere discipelen nooit verteld welke die drie woorden waren. Maar hij geeft aanwijzingen – want als je niet gereed bent, kunnen je alleen maar wenken worden gegeven. Als je *werkelijk* wilt weten, zul je door de wenken het geheim achterhalen. Het uiteindelijke geheim kan je niet geschonken worden, je moet er klaar voor zijn. Hoe beter je gereed bent, hoe meer het onthuld wordt.

De mens leeft in *leugens*, want leugens zijn gemakkelijk en comfortabel. Liegen is zo iets als een heuvel aflopen – het gaat gemakkelijk, je danst naar beneden. Waarheid is de heuvel opklimmen, naar boven – dat is moeilijk, inspannend, het is niet gemakkelijk.

Leugens zijn gemakkelijk, je kunt ze verzinnen. Je kunt je eigen leugen verzinnen zodat hij je goed past, maar je kunt de waarheid niet verzinnen.

Leugens zijn prachtig omdat je dan niet hoeft te veranderen – je verandert eenvoudig de leugen, en dan past die je. De waarheid kun je niet verzinnen, die moet ontdekt worden – ze is er al.

Ieder land, ieder ras heeft zijn eigen leugens, iedere religie, kerk, tempel heeft zijn eigen leugens. En ze zijn heel behaaglijk, ze beschermen je tegen de waarheid. Daarom gooi je altijd als er ergens een waarheid

wordt uitgesproken, stenen naar hem die haar zegt; want als hij gelijk heeft is je hele leven één grote onwaarheid.

Ga eens na in wat voor leugens je leeft. En steeds als iemand je leugen ondersteunt en maakt dat hij op de waarheid lijkt, buig je voor hem. Je bent bang voor de dood, dus geloof je in de onsterfelijkheid van de ziel. Dat is een leugen voor je – je weet helemaal niets, je kent zelfs het a b c van de ziel niet; je weet niet of de ziel al of niet bestaat, maar je gelooft in haar onsterfelijkheid. De leugen helpt je leven.

India is een verschijnsel – kijk maar eens om je heen. Nergens op de wereld vind je zo'n hebzuchtig, gierig volk. En ze

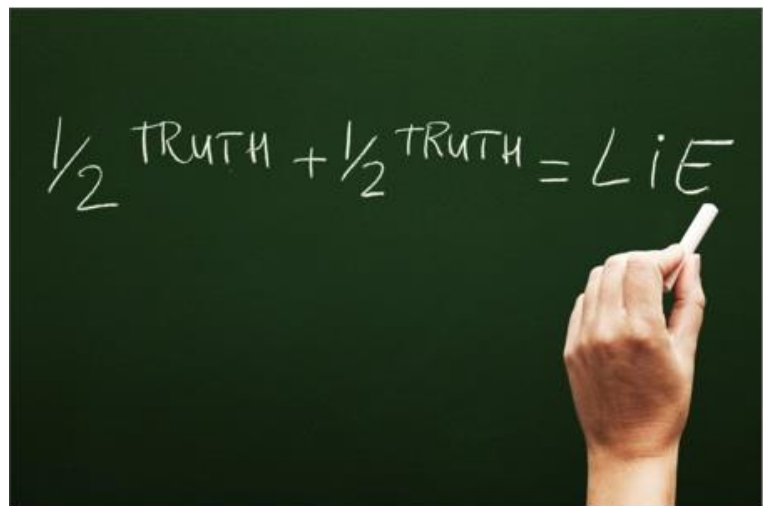
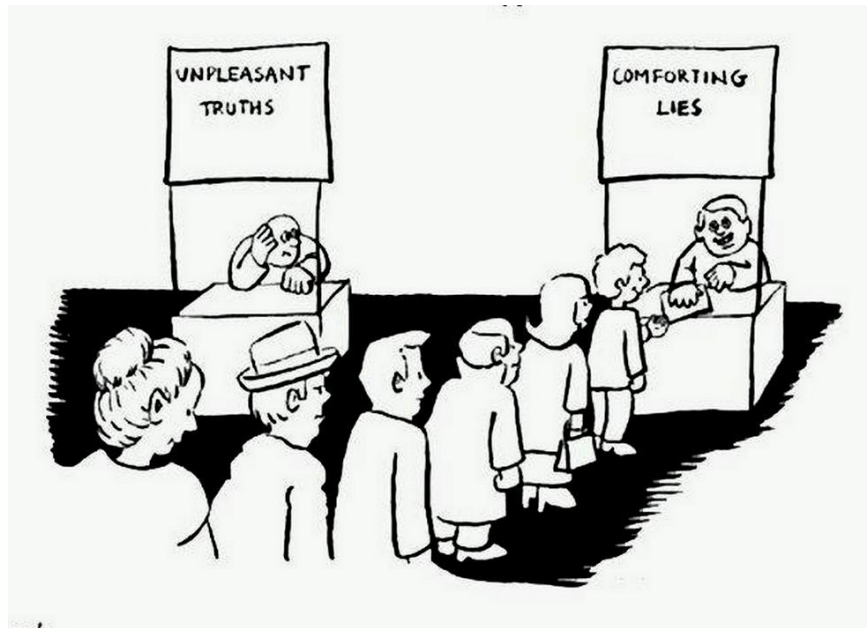
noemen de hele wereld materialistisch – dat is een handige streek van het verstand. Zij zijn spiritualistisch en de hele rest van de wereld is materialistisch; als ze een westerling aankijken denken ze diep in zichzelf: 'Jullie materialisten' En er is geen groter materialist dan een Indiër. 'Wij zijn spiritueel - een leugen, een duidelijke leugen, maar die zo vaak is herhaald dat het lijkt alsof het waar is. Het is niet waar.

Iedereen bedenkt ook zijn persoonlijke leugen. Er zijn algemene leugens, en dan verzin je je persoonlijke leugens, en je leeft ermee. In zekere zin helpen ze je; misschien ben je een lafaard, maar je denkt dat je dapper bent, en je probeert je als een dapper man te gedragen. Dat helpt wel wat, omdat je, als je een lafaard bent en je een lafaard voelt, ophoudt je in het leven te bewegen. Je zegt: 'Ik ben een lafaard,' en dat zal je verlammen.

Daarom zeggen psychologen dat de mens zonder leugens niet leven kan. En dat gebeurt zo goed als altijd: wat je ook bent, je zult het tegenovergestelde scheppen, en je zult overdrijven opdat anderen het geloven en je het zelf gelooft. Een hebzuchtig mens kan de wereld verzaken, naakt lopen, alleen maar om zichzelf ervan te overtuigen dat 'ik niet hebzuchtig ben.' Maar dat helpt niet. Het is een leugen. Hebzucht is niet iets uiterlijks. Het is een deel van jou. De hebzucht probeert zich nu te verbergen door overdrijving, door je te begeven in de tegenovergestelde, extreme verzaking.

Iemand die niet hebzuchtig is, verzaakt niet, omdat hij niet hoeft te overdrijven. Een man zonder angst, heeft geen zogenaamde moed, want hij hoeft niet te overdrijven. Een man die zijn wezen begrijpt, vervalt noch enerzijds noch anderzijds in uitersten. Hij is in evenwicht, zijn leven is in balans.

Wat denk je? Boeddha maakt een wandeling en hij ziet een slang. Wat zal hij doen? Hij zal eenvoudig uit de weg gaan. Hoe noem je hem? Een lafaard of een moedig mens? Hij is niets anders dan een gevoelig mens, een mens met verstand. Het is net zoiets als wanneer iemand toetert en je blijft midden op de weg staan, denkend dat je dapper bent. Je bent alleen maar stom. En wie ben je aan het overtuigen, terwijl je daar staat? 'Diep in jezelf, overtuig je jezelf ervan dat je een dapper man bent.'

Een man met begrip begeeft zich nooit naar het tegendeel – hij beweegt met begrip. Wat zich ook voordoet, wat de omstandigheden ook zijn, hij antwoordt met gewaarzijn; hij is noch moedig noch een lafaard.

De dapperste man wordt een lafaard als hij thuiskomt - zelfs Napoleon was een lafaard tegenover Josephine. De hele dag was hij moedig, en daarom wou hij thuis die dapperheid laten varen en zich eindelijk ontspannen. Niemand kan wat dan ook gedurende vierentwintig uur per dag zijn – je kunt alleen maar vierentwintig uur per dag *waakzaam* zijn.

In ieder uiterste zit het tegendeel verborgen, en ergens moet je het tonen. Anders wordt het een te zware last, en is het onmogelijk ermee te leven. Alleen intelligentie, gewaarzijn, wat de boeddhisten prajnyan noemen, een toestand van meditatie, is altijd ontspannen. De toestand van gewaarzijn is als die van een kat; zelfs als ze slaapt is ze waakzaam. De geest van iemand die in het midden blijft, in evenwicht, blijft waakzaam, ook al slaapt hij. Er is geen sprake van ontspanning, omdat hij geen ontspanning nodig heeft – hij is nooit gespannen, hij is nooit een held geweest en nooit een lafaard. Hij begrijpt beide en is er boven uit gestegen.

‘Thomas zei tot hen:’ Als ik je één woord vertel van wat hij zei, zul je me stenigen...’

De waarheid wordt altijd zo ontvangen. Het is niet gemakkelijk voor de waarheid op te komen: zij die naar je luisteren worden je vijanden, ze stenigen je. Ze zijn niet echt tegen je, ze beschermen alleen zichzelf, hun leugens.

En dan zegt hij iets prachtigs: *‘.....en er zal vuur uit de stenen spatten en dat zal je verbranden’*

‘Je zult me stenigen, je zult stenen gooien naar de waarheid – maar uit de stenen zal vuur spatten en dat zal jou verbranden.’

Je kunt de waarheid niet verbranden, je kunt de waarheid niet kruisigen. Daarom zei ik dat toen Jezus werd gekruisigd door de joden, Jezus niet werd gekruisigd, maar de joden zelf. En sinds die tijd brandt het vuur, en ze vermijden het en ontvluchten het – maar het volgt hen. Je kunt met stenen gooien, maar de *waarheid* wordt nooit *gedeerd*.

Als je stenen gooit naar de waarheid betekent dat dat jij uiteindelijk verwond zult worden, jij zult branden; er spat vuur uit je eigen stenen. En dat is de gehele geschiedenis van de joden: twintig eeuwen aan één stuk, hebben ze gebrand. En ik zeg niet dat zij die hen gemarteld hebben gelijk hebben. Nee. Ik ben geen aanhanger van Hitler, of van anderen die de joden verbrand en verstrooid hebben; nee, het is niet goed. De joden dragen hun wond zelf mee – ze scheppen hun Hitlers. Het schuldgevoel achtervolgt hen. Als je stenen gooit naar de waarheid, moet dit wel gebeuren, en zelfs na twintig eeuwen van lijden hebben de joden nog niet toegegeven dat ze kwaad deden. Nee. Jezus wordt nog niet aanvaard, ze gaan door met zich te gedragen alsof Jezus niet heeft bestaan; nog altijd is Jezus geen deel van hen. En ik zeg je dat ze moeilijkheden zullen houden totdat ze Jezus opeisen.

Kun je je iets misdadigers voorstellen dan het kruisigen van een Boeddha, het kruisigen van een Jezus, het kruisigen van een Krishna? Jezus die vereerd en gevolgd moest worden, Jezus die gevolgd moest worden en nageleefd – en je deed het tegenovergestelde. Jezus die je leven zelf moest worden, je kloppende hart – je deed net het tegenovergestelde, je doodde hem. In plaats van hem tot je leven te maken, vernietigde je zijn leven. Deze wond zal de joden achtervolgen. Het is moeilijk hem kwijt te raken – tenzij ze Jezus

opeisen. Hij was een jood; hij werd als jood geboren, leefde als jood en stierf als jood. Hij was nooit een christen – ze kunnen hem opeisen. En er is geen andere jood opgestaan van hetzelfde formaat. Zelfs niet in deze eeuw, waarin er veel grote joden werden geboren. De grootste mensen van deze eeuw zijn joden – joden zijn mensen met heel grote mogelijkheden: Freud is een jood, Marx is een jood, Einstein is een jood. Maar geen van hen is te vergelijken met Jezus; de grootste van alle joden hebben ze verworpen. Eens, als ze hem opeisen, zullen ze zich rustig voelen, dan zal hun wond helen. Ze zullen gezond en heel zijn, en dan zijn er geen Adolf Hitlers meer nodig.

Als ik je dit zeg moet je altijd hieraan denken: altijd als je je schuldig voelt, zoek je bestraffing, omdat straf je schuldeloos maakt; dan kom je tot rust. Voel je niet schuldig, want doe je dat wel, dan zoek je de straf. Geniet van het *totale* leven, want anders zul je je schuldig voelen. Aanvaard het leven zoals het is, wees er dankbaar voor zoals het is; voel een diepe dankbaarheid – dat maakt je tot een religieus mens. En als je de totaliteit eenmaal aanvaardt, word je heel. Alle delen verdwijnen.....er daalt een diepe stilte in je neer.....je bent vervuld van het onbekende; want als je heel bent, klopt het onbekende aan je deur.

Osho - Poona, 1 september 1974